

Barbara Bergström, tacktal vid mottagande av Patriotiska Sällskapets medalj för ”betydande fostrargärning” den 16 september 2021

Jag känner mig förstås djupt hedrad av priset för ”fostrargärning”. Jag delade det i går kväll med våra rektorer, samlade till rektorskonferens. Det är de som gör det i sina skolor, under allt tuffare villkor i gängvåldets Sverige.

Jag uppskattar priset särskilt genom de två begreppen ”patriotisk” och ”fostran”. Båda är ord som under nästan hela vår livstid förtalats och förkastats av progressivismen inom särskilt skolvärlden.

”Patriotisk” är för mig att känna omsorg för vårt Sverige. Jag har bott fler år i Sverige än någon annanstans, och känner starkt för det Sverige jag kom till 1968 - ärligt, strävsamt, välkött. Jag bär fortfarande en djup tacksamhet mot Sverige, som gav mig chansen att starta en skola efter mitt eget huvud. Ingen annanstans hade jag fått den möjligheten.

Mitt sätt att bli svensk när jag kom hit via giftermål 1968 var att gå in som ledare inom Friluftsförbundets Skogsmulle – en av dessa fina grenar av det då rika svenska föreningslivet, också typiskt genom sin starka känsla för svensk natur.

”Fostran” är en av två uppgifter för skolan. Skolans uppdrag är att överföra ”kunskap och fostran” till nya generationer. Vår skolminister vägrar att ta ordet ”fostran” i sin mun; hon använder i stället formuleringen ”kunskap och bildning”. Men ”fostran” är något mer. Det bör vara en uppgift för den vuxna generationen att till våra barn överföra vanor och normer som de kan ta med sig in i vuxenlivet, och som både ger dem framgång och gör dem till goda medborgare.

Arbeta hårt, var punktlig, tala sanning, visa respekt för kunskap, bilda Dig, klä Dig väl, var artig mot andra, ta ansvar var Du än befinner Dig, samarbeta väl med andra, visa civilitet och civilkurage. Att ha präglats med sådana attityder och vanor i skolan är en oerhörd tillgång för livet, inte minst arbetslivet.

När jag startade Engelska Skolan 1993 var det här tabu. Man fick inte tala om ”disciplin” i skolan. Eller om att mäta resultat, även kallat betyg. Eller att belöna flit och gott uppförande. Vi har ett kapital i vår bok ”Tough Love” om hur tidsstämningen såg ut.

Vi berättar historien om Emil Karlsson, som verkade hela sitt liv som lantbrukare i Våxtorps socken utanför Laholm. Han hade inga barn och testamenterade en del av sin kvarlåtenskap till socknens skola. Röntan på pengarna skulle gå till fem barn om året som, citat, "visat god flit och ett gott uppförande".

Emil Karlsson avled 1988. Föga kunde han ana den reaktion som donationen skulle utlösa. Lärarnas Tidning beskrev vad som hände. "För lärarna på Våxtorps skola kom donationen som en chock. Villkoren går helt på tvärs med modern undervisning och nya läroplanen." Den lokala företrädaren för Lärarförbundet uttalade sig: "Vi lärare tycker det är fruktansvärt, vi kan inte hålla på med flit och ordning. När jag gick i skolan fick vi ju premier, men nu är det samarbete som gäller. Man ryser – fem utplockade elever."

Laholms kommun följde lärarna och gick in med en begäran till regeringen att ändamålet skulle få omdefinieras till gemensamma projekt för fred och miljö, elevrådsutbildning och "för personalens trivsel".

Inte förrän 1996, åtta år efter Emil Karlssons bortgång, kunde stipendier motvilligt börja delas ut. Men "flit" och "gott uppförande" ansågs fortfarande inte vara rätt för den nya tidens skola, och det syfte som beskrevs i testamentet omdefinierades till oigenkännlighet.

Historien om Emil Karlssons förfärliga testamente är en anekdot bland många. Men den belyser vilken inställning som rådde. Det var också därför föräldrar i tusental strömmade till min skola, för att få något annat än det kaos och de slappa attityder de såg i den kommunala skolan. I dag har vi 30 000 elever i 43 skolor i Sverige och ytterligare 230 000 anmälningar i kön till kommande år.

Genom många år med Engelska Skolan hotades jag av Skolverket av nedläggning för att jag hävdade betydelsen av fostran och vuxenauktoritet. Men med de stora invandrarströmmarna har det blivit än viktigare att vuxna står upp och står för någonting i skolan. Barnen behöver en tydlig struktur och klara budskap. Det leder till lugn och arbetsglädje, inte till förtryck. I en skola med lugn och ordning, "så att lärare kan undervisa och elever lära" som vi uttrycker det, skrattas det mycket. Rädslan kommer tvärtom när vuxna abdikerar och gängledare tar över.

Än en gång varmt tack för ett pris som markerar att "fostran" inte tillhör blott en förgången tid utan är något som varje generation måste engagera sig för i förhållande till sina barn, för att vi ska kunna bevara både välstånd och civilitet.

